

Като чу, че идва българската войска въ Прилепъ, дѣдо Пънчо скочи отъ трикракото джбово столче като боднатъ.

— Истина ли, Гочо?

— Истина, дѣдо! — отвърна Гочо, па литна вѣнка и прасна прогнилото вратниче задъ гърба си.

Дѣдо Пънчо постоя малко като замаянъ, па се засмъ:

— Брей — рече си той — та истина било!

После излѣзе навънъ. На улицата се тѣлпѣше много народъ. Нѣкой сякашъ бѣше насипалъ лицата на всички съ жаръ, та пламтѣха. Нѣкжде писна гайда. Тѣжната македонска пѣсенъ препусна изъ пробуденитѣ улици. Дигна се надъ огънатитѣ покриви, изкривени сякашъ отъ тежкото робство, па пое по бѣлия пѣтъ, опънатъ като жица изъ нивитѣ.

— Идатъ! — извика нѣкой.

Тѣлната се раздвижи като мѣтна рѣка.

Наистина откъмъ горния край идѣше колоната. Вѣтрѣтъ опѣваше знамето и то треперѣше. Музиката свирѣше отпредъ. Войниците стѣпваха твърдо на земята и прахътъ излиташе подъ краката имъ и се дигаше нагоре.

Щомъ наближиха къщитѣ, хората като полудѣли се спуснаха къмъ знамето.

Дѣдо Пънчо се заклати и разбута женитѣ.

— Чакайте бре, че за това знаме и азъ съмъ се билъ! — викаше той и гласътъ му треперѣше.

Трѣбата изсвири и дългата колона, проточена по пѣтя, спрѣ.

Като приближи знамето, дѣдо Пънчо спрѣ. Свали рунтавата капа и протегна рѣка да поеме копринения платъ, който блестяше на слънцето като огле-